

[Anne Grete Holmsgård]

eller rettere sagt i forhold til, hvad man i hvert tilfælde gør i Sverige og i Vesttyskland. Fru Lone Dybkjær havde en udmærket pointe, der gik på, at det jo er Danmarks vigtigste samhandelspartnere, to af vores vigtigste eksportmarkeder – ikke bare med hensyn til svovlforureningen, hvor Sverige er det vigtigste, men med hensyn til vareproduktion er Sverige og Vesttyskland de vigtigste markeder. Det er altid de markeder og de lande, man plejer at sammenligne Danmark med, når man skal slå et slag for det ene eller det andet på den økonomiske front, på erhvervsfronten. Men her holder man det lige så stille, ja, man skriver det i forsøringsrapporten, men man gør ikke noget ud af det i redegørelsen.

Forsøringsudvalget mener, det kan være problematisk at komme ned på en maksimal grænse for svovlindholdet i fuelolie på under 1,5 pct. Jeg synes ikke, der er nogen ordentlig argumentation for det i forsøringsudvalgets rapport, og det spørgsmål, man selvfølgelig umiddelbart stiller sig selv, og som jeg også gerne vil stille miljøministeren, er: hvordan har hovedstadsområdet kunnet overleve med en grænse på 1 pct.? Hvordan har Vesttyskland kunnet overleve med den? Mener miljøministeren virkelig, at der har været de store problemer med det, eller hvad er hans holdning overhovedet til dette spørgsmål? Forsøringsudvalget mener øjensynlig, at det vil være svært at klare sig med den. Ja, Industrirådet mener, at det er umuligt, men det er ikke overraskende. Industrirådet vil selvfølgelig råbe op, hver eneste gang der er tale om nok så lille en promillefordyrelse af den enkelte produktion. Det tager ikke samfundsmæssige hensyn, og det havde jeg heller aldrig drømt om eller forestillet mig at det ville gøre.

Den anden del af det, som heller ikke rigtig er med i det lovforslag, vi skal tale om bagefter, er spørgsmålet om kvælstofforureningen. Her mener man i forsøringsudvalgets rapport, at det nok må være realistisk og forsvarligt at køre efter en maksimal emissionsværdi på 400 mg/MJ. Så tænker man igen: ja men hvad kører vores nabolande egentlig med? Holland og Vesttyskland og Sverige – hvis jeg ikke husker meget galt – kører alle sammen med en grænse, der ligger betydelig lavere, nemlig et sted mellem 270 og 310 mg/MJ. Det har altså kunnet lade sig

gøre i de lande. Hvorfor kan det så ikke lade sig gøre i Danmark? Hvorfor skulle det være så umuligt? Det er den samme teknik, der er til rådighed i Danmark som i de lande. Hvorfor kan man da ikke i det mindste i anstændighedens navn gå ned på det samme niveau som det, der er gældende for vore nabolande?

Endelig mener jeg, som hr. Erik Holst startede med at sige – hvilket var udmærket efter min mening – at der er to ting, man kan gøre. Man kan forebygge, og man kan reparere på de skader, der allerede er sket, eller som måske på et eller andet niveau er uundgåelige.

Forebyggelsen er ikke svær at få øje på. Den består i energibesparelser. Der er efterhånden kommet så mange gode og saglige redegørelser, der viser, at vi kunne nøjes med en betydelig mindre del af det nuværende elforbrug og det nuværende energiforbrug, hvis der var politisk opbakning bag at foretage besparelser på området. Det vil ikke påvirke produktionen negativt, det vil ikke påvirke leveniveauet negativt, men det vil i høj grad påvirke miljøet positivt, og det vil i høj grad påvirke den samlede samfundsøkonomi positivt, hvis man går den vej.

Den anden del af forebyggelsen består i at sikre lavere svovlindhold i gasolie, i fuelolie og i kul. Der er ingen tvivl om, at foruden de 0,3 pct. i gasolien, som miljøministeren altså også går ind for, skal vi ned på 1 pct. i fuelolien. Det er også mig ubegribeligt, hvorfor det kun skal være kul, der ikke anvendes i kraftværkerne, som skal have en maksimal begrænsning af svovlindholdet. Det er dog immervæk kraftværkerne, der bruger langt de fleste kul.

Min tid er udløbet; det betyder, at jeg vil diskutere disse ting videre, når vi kommer til de næste forslag, som jo ikke er miljøministerens. Det er SFs fire beslutningsforslag, som er meget håndfaste forsøg på at gøre noget fremfor lige at snige sig uden om problemerne.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Så skal vi lige have et par korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):